

i Landstinget, der gik ud paa en Bemærkning for Kreditforeningerne til at forlænge Amortisationsfristen, hvorved Konverteringen vilde være bleven lettere meget væsentlig, og lige over for Statsgarantien kunde det anses for en heldig og naturlig Maade for Staten at gøre det paa. Forslaget blev fremsat, men ikke ført gennem Rigsdagen, det fremkom temmelig sent, og Bestyrelserne vilde ikke afvente Gennemførelsen af et saadant Forslag, de kom til Indenrigsministeren og sagde: Vi ville ikke vente paa det, vi beholde den Frist, vi have, vil Ministeren desuagtet hjælpe os til at konvertere? Saa hjalp man dem til at konvertere, og det paa ret gode Vilkaar. Det er Sagens Historie, og den har sin store Betydning. Jeg kan sige, at man ogsaa fra Statens Side har interesseret sig for, at Konverteringen kom i Stand, men Bestyrelsen har taget Sagen ud af Ministerens Hænder, fordi den ikke vilde vente, den gjorde det selv og gjorde det saaledes, at Foreningerne stod sig overordentlig godt ved alligevel at konvertere. Det var Stillingen den Gang, og det har man Ret til at holde fast paa; Bestyrelsen har nemlig for saa vidt bundet sig og erklæret sig tilfreds i sin Tid. Naar jeg, første Gang jeg havde Ordet om denne Sag, omtalte Muligheden af at indfri de ældre Obligationer med 3½ pCt. Obligationer, saa er dette Argument langt stærkere nu end for 2—3 Aar siden, fordi Kursen paa disse Obligationer nu er langt lavere, end den var den Gang.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Jens Buxh): Jeg takker den højtærede Minister, fordi han kom mig saa godt til Undsætning lige over for det ærede Medlem fra Fredensborg (S. Hage), jeg kan ikke forlange bedre Forsvar end det, den meget ærede Minister leverede. De Udtalelser, den højtærede Minister kom med, ere netop det, der har givet Anledning for Folketinget til flere Gange senere at beskæftige sig med en saadan Lov, navnlig med dens § 3. Det er jo ganske rigtigt, som den ærede Minister sagde, at Indenrigsministeriet havde anerkendt, at der burde gøres noget for disse Husmænd; naar der skulde konverteres, saa burde de hjælpes yderligere, end de vare hjulpet ved Loven af 28de Maj 1880, og af den Grund var det, at Ministeriet fremsatte et Lovforslag i Landstinget, som var en yderligere Hjælp, og det var for saa vidt ogsaa en yderligere indirekte Byrde for Statskassen, at gaa med til at bevilde Garantier for Renten af Laan, hvis Amortisationsbid blev væsentlig forlænget, Det var

aldeles ikke i Statskassens Interesse, naar man skulde se ene og alene paa den, at faa et saadant Lovforslag vedtaget, men det er netop det, som har foranlediget vort Forslag, at Ministeriet i sin Tid anerkendte, at der burde gøres noget for disse Husmænd, naar der skulde konverteres. Bestyrelsen greb nu ind i dette Tilfælde; jeg er for øvrigt ikke Medlem af den, men jeg tror, at vi skulde Bestyrelsen megen Tak for, at den greb hurtigt ind den Gang, thi jeg tror, at den derved kom til at gavne Interessenterne meget mere, end den havde gjort, hvis den havde ventet, jeg tror, at den gjorde en Afkord med Landmandsbanken om denne Konvertering, som var i højeste Grad til Fordel for Interessenterne i disse Kasser, og jeg tror som sagt derfor virkelig, at vi skulde Bestyrelsen Tak, fordi den greb ind hurtigt muligt. Jeg antager, at vi ere enige herom, selv om vi ikke i Øjeblikket ere enige om, under hvilken Form og paa hvilket Grundlag vi skulle naa til at saa noget udført, men det er jo erkendt fra Ministeriets Side, at naar Husmændene skulde konvertere, burde der gøres noget yderligere for dem. Det blev ikke udført den Gang, men det kan udføres nu, thi selv om man ikke kan enes om § 3, saa er der jo dog de andre Paragraffer. Vil den ærede Minister være uvillig til at gaa med til §§ 1 og 2? § 2 har jo faare lille Betydning for Statskassen, men ikke saa lille over for de vedkommende Kreditforeninger og ikke mindst for Dernes Kreditforening, som er saa meget mindre end Sjællands. Men ogsaa § 1 vil have stor Betydning for Fremtiden, og derfor som den højtærede Minister vil stille sig venlig overfor disse to Paragraffer, var der altid noget naaet, maaske vi saa kunde blive enige om lidt paa § 3 ogsaa, og saa kunde der maaske blive Enighed paa hele Linien til Slut.

Indenrigsministeren (Jørgen Lev): Det ærede Medlem erkendte, at jeg havde angivet Stillingen rigtig. I sin Tid i 1887 havde jeg tilbudt Kreditforeningens Bestyrelse at indbringe et Lovforslag og gentagende indbringe det, men Bestyrelsen vilde ikke vente, men sagde: vi behøve ikke Regeringens Hjælp, vi kunne gaa vor egen Vej. Det ærede Medlem gav Bestyrelsen Ret, idet han sagde, at det var rigtigt, at den gik den Vej og ikke ventede paa Ministeren, thi det, den gennemførte var i højeste Grad til Fordel for Interessenterne. Naar det ærede Medlem her ganske aabent siger, at det var i højeste Grad til Fordel for Interessenterne, saa kan jeg forstaa, at det ærede